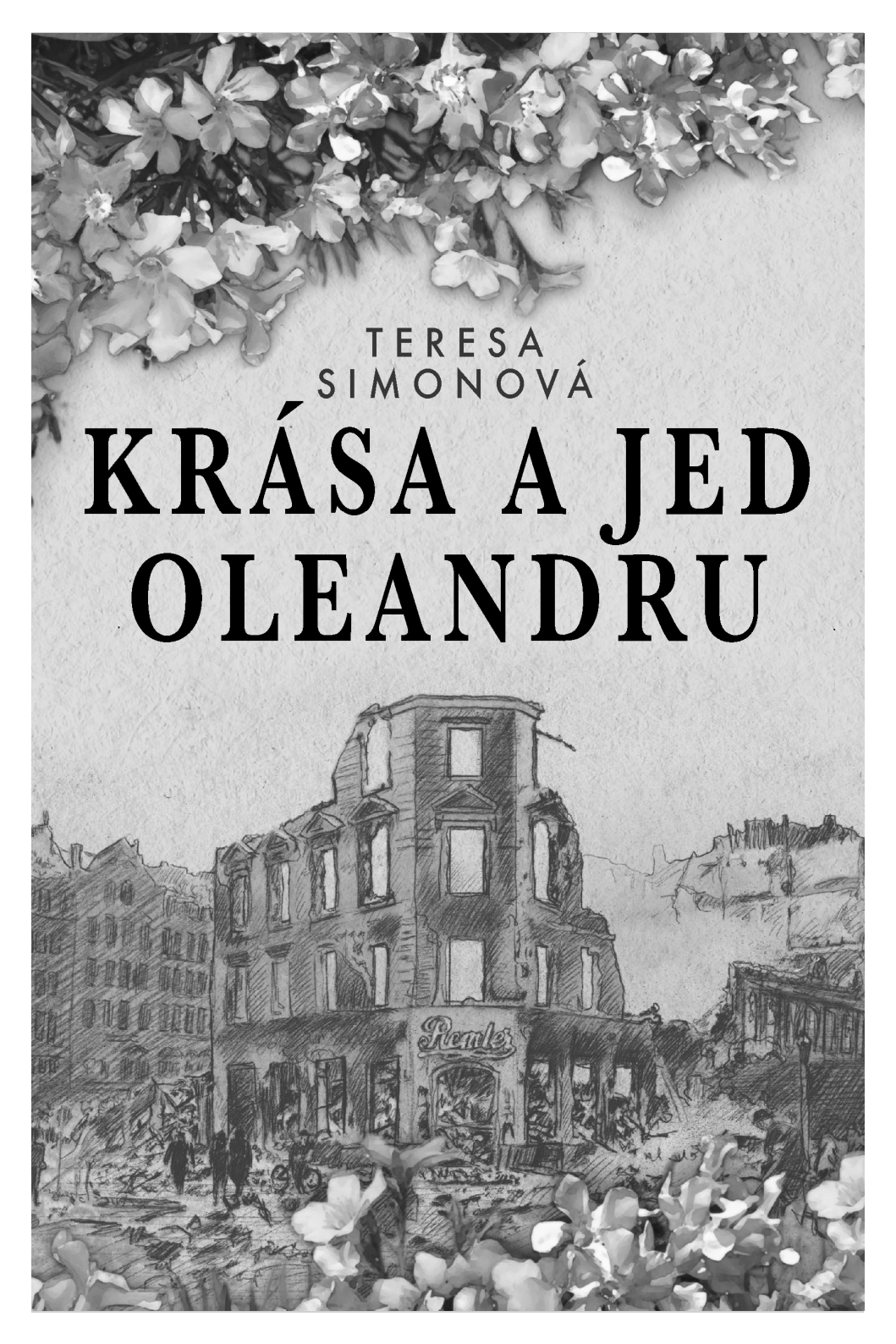


TERESA SIMONOVÁ

KRÁSA A JED OLEANDRU



TERESA
SIMONOVÁ

KRÁSA A JED OLEANDRU

Pour Julie
Dum spiro spero

Dokud dýchám, doufám

– *Marcus Tullius Cicero, 106–43 př. n. l.* –

Original title: DIE OLEANDERFRAUEN by Teresa Simon
© 2018 by Wilhelm Heyne Verlag
a division of Verlagsgruppe Random House GmbH, München, Germany.
Translation © Tomáš Kurka, 2019
Copyright © for Czech edition Pavel Dobrovský – BETA s.r.o., 2019
All rights reserved. (Všechna práva vyhrazena.)

ISBN 978-80-7593- 053-8

PROLOG

Hamburk, 1. července 1943

Musíš odjet pryč, milovaná lásko, ačkoliv mi při této představě krváčí srdce. Ale už tě nemůžu zdržovat. Z nebe padají smrtící bomby a šouří oheň, který spaluje domy a zabývá lidi. Před tím bych tě nedokázala ochránit. A teď už vůbec ne.

Co bych dala za to, kdybych mohla vyrazit s tebou! Je mi jasné, že to bude dlouhá a nebezpečná cesta! Trochu mě utěšuje, že nepojedeš sama, brzy se zabavíš s ostatními a přestaneš plakat. Dokážeš pochopit, proč s tebou nemůžu být, jak jsi na to byla odjakživa zvyklá? Je mi nekonečně líto, že musím porušit slib, který jsem ti tehdy na onom bouřlivém šedém ostrově dala. Musím to udělat, abych zachovala tvůj drahocenný život, než bude příliš pozdě.

Proto tě nechám odejít s ostatními a budu doufat, že se zase sejdeme, až tě budu moct následovat. Pak už budeme tři, ne, čtyři, vlastně přesně řečeno nás bude pět, protože jsme taková zvláštní rodina, kterou dal osud svým řízením dohromady.

Ráda bych, aby tě tento dopis doprovázel na tvé cestě, aby tě chránil a posiloval, i když si ho nemůžeš přičíst – tedy zatím ještě ne, má nejmilejší. Ale určitě ho brzy otevřeš a sama zjistíš, co jsem ti napsala. Jak znám tvou bouřlivou zvědavost a netrpělivost, nebude to trvat dlouho.

Přidávám do obálky několik usušených květů oleandru. Jsou z té zahrady, v níž by sis teď vlastně měla bez starostí hrát. Stejně květy mám ve svém stříbrném medailonku. Zahrada je nádherná a velká, táhne se až k Šabi a je zastíněná starými stromy, posetá bezpočtem květinových zákonů a stojí v ní také starý skleník, v němž se rozhodlo o mé budoucnosti. Několik let jsem si tam mohla žít jako ve skutečném ráji, než jsem z něj byla navěky vyhnána. Dodnes si dobře pamatuju na okouzlující krásu té zahrady. Poznala jsem však i jedovatou hořkost života v ráji, kterou jsem vnímala již jako dítě, aniž bych věděla, kde se bere.

Kdyby tak zahrada mohla vyprávět. . .

Jednou Ti zase budu předčítat starou pověst o Héro a Leandrovi. To už líp pochopíš, jak moc se podobá příběhům lidí, které důvěrně znáš. Bohužel nemá šťastný konec, ale na druhou stranu, zamilování Héro a Leander se díky té báji stali nesmrtelnými. S námi to však skončí dobře. Přeji si to z celého srdce a věřím, že se i vrtkavý osud přikloní na naši stranu. Nikdo nás nedokáže rozdělit, i když budeme po nějakou dobu žít na různých místech.

Nikdy nezapomeň, že jsi pro mě tím nejdůležitějším na světě. Bojovala jsem za tebe jako lvice a vždy za tebe budu ze všech sil bojovat. Převrátilas můj život naruby a já toho ani na okamžik nelituju. Díky tobě jsem silná a získala jsem nesmírnou odvahu. Změnila jsi mě z rozmazlené holky v dospělou ženu. Jsem ti za to nekonečně vděčná.

Co bych byla bez tebe?

Nic, jen lístek ve větru. . .

Teď už ale musím končit, před ztřeštěným rozloučením mám ještě spoustu práce. Nemůžu jít na nádraží, ale budu tě aspoň v duchu vyprovázet až do cíle a pak tě v myšlenkách obejmu.

My dvě patříme k sobě, navěky. . .

HAMBURK, KVĚTEN 2016

Je vůbec možné mít takovou smůlu?

Jule Weisbachová držela v ruce pomačkaný dopis od společnosti Nobel, spol. s r. o., & Co KS, ale pro samé slzy na něj skoro neviděla.

„... sdělujeme Vám, že nájemné za vaše podnikatelské prostory se od 1. 8. 2016 zvyšuje o 650 eur měsíčně...“

Neúprosný černý text se jí rozplýval před očima. Pokud se nestane zázrak, bude dopis znamenat definitivní konec její malé kavárny na náměstí Almy Wartenbergové. Nazvala ji *Plážová perla*, v upomínku na slavnou velkou pláž v nedaleké hamburské čtvrti Ovelgönne. Trvalo skoro dva roky, než si v Ottensenu zvykla a začala se zde cítit doma. Časem si ale tuto živou část severoněmecké metropole zamilovala a nedokázala si představit, že by musela žít a pracovat někde jinde. A to přesto, že vyrostla v Krušných horách a později se přestěhovala za studiem do Drážďan, kde žila i její matka. Když o tom někdy přemýšlela, uvědomovala si, že odjakživa cítila nejasnou touhu po volné obloze, slaném mořském vzduchu a velkých lodích. Když Jule stávala na molech nebo se v neděli procházela po ry-

bářském trhu a poslouchala křik prodavačů, cítila, že patří právě sem.

Měla štěstí, protože předchozí nájemce se rozhodl odstěhovat za svou láskou do Kielu. Tehdy to byla šedivá a zpustlá punková hospoda, která naprosto zaspala dobu. Dnes zářily stěny tyrkysovou barvou, doplňovanou světle namořenými stolky a židlemi. Celek působil příjemným letním dojmem a lidé sem chodili rádi. Povídali si, odpočívali a užívali si dne, přesně jak si to Jule přála. Hosté byli velmi rozdílní, ale Jule je měla ráda všechny. Staré dámy, stejně jako ctižádostivé matky s uječenými dětmi, mladé ženy, které většinou přicházely v celých skupinkách, přítelkyně ve středním věku, jež si nikdy nestačily vypovědět úplně všechno, nebo zamilované párečky, které se nejraději uvelebovaly v jednom ze dvou plážových košů, které Jule za hezkého počasí vystrkovala přede dveře. Kamarád jí z labské pláže přinášel písek, aby to před cukrárnou vypadalo opravdu stylově. Městská správa nechávala písek stejně neúnavně zametat.

To ovšem Jule ani nepočítala ke svým mnoha porážkám, které se jejím životem táhly jako červená niť. Vlastně si na ně už zvykla a věděla, že se stejně musí oklepat a jít dál. Nic jiného jí nezbývalo. Jenže v posledních měsících se katastrofy nějak množily a Jule z nich byla už notně unavená. Začalo to na podzim, když na chodbě přehlédla schody a při pádu si přetrhla vazy v koleně. Marodila s nimi až do prosince. Naštěstí měla o dva domy vedle svůj obchod se svatebními šaty *Catch the bride* přítelkyně Afrodita. Bez její pomoci by Jule musela zavřít už tenkrát.

Na konci roku nechala starší paní z horního bytu v umývadle namáčet punčochy a bohužel zapomněla zavřít kohou-

tek. Voda ze stropu nejprve kapala a nakonec všemi možnými spárami doslova protékala až do rána. Stěny a podlaha se změnilly v odporně páchnoucí bažinatou krajinu, kterou Jule musela několik týdnů dávat do pořádku pomocí speciálních vysoušečů.

Další v řadě pohrom byla únorová dopravní nehoda, po níž putoval její starý ford rovnou do šrotu. Od viníkovy pojišťovny dostala směšnou náhradu, která rozhodně nestačila na alespoň trochu použitelné auto. Jenže něčím musela kavárnu zásobovat, takže zase jednou nezbylo než požádat o pomoc Jonase.

Jonas.

Představoval nevyřešenou srdeční záležitost, jakousi nehojící se ránu. Možná to bylo tím, že se s ním i nadále stýkala, a to poměrně často. Bolelo ji, když musela přihlížet tomu, jak Jonasově přítelkyni Claudi měsíc za měsícem roste těhotenské břicho a jak Jonas dělá věci, o nichž se Jule během jejich vztahu mohlo jen zdát. Najednou pro něj nebyl problém žít se ženou, zatímco Jule ho „omezovala“ už po prvním společně stráveném víkendu. Jonas se vrátil ke svému učitelskému povolání, oholil si vousy a v novém obleku vypadal jako ze škatulky. Skoro ho ani nemohla poznat. Působil dojmem, že konečně dosáhl toho, co by se mu s Jule nikdy nepodařilo.

Ze starostí ji vytrhlo bušení na dveře.

Byl to bělovlasý monsieur Pierre z Toulouse, který si u ní dával každé ráno dvě sklenice speciálně připravovaného latte macchiato a přečetl si přitom *Le Monde* od první do poslední řádky. Vedle něj nehnutě sedávala Mims, černá kočka s bílými tlapkami. *Plážovou perlu* si vybrala za svůj nový domov už minulé léto.

Jule si otřela slzy. Podařilo se jí dokonce nasadit téměř neutrální obličej. Alespoň doufala, že to tak je, když je pouštěla dovnitř. Jenže nezmátla ani starého pána, ani kočku. Mims se jí otírala o nohy, jako by ji chtěla utěšit, a monsieur Pierre se na ni díval tak soucitně, že jí znovu zvlhly oči.

„Starosti?“ zeptal se svým šarmantním francouzským přízvukem, který vše dělal snazší. „Starosti pominou, *ma chère*! Až budete tak stará jako já...“

Usadil se jako obvykle u okna, odkud mohl pozorovat všechno, co se dělo venku.

„Tahle bohužel ne,“ řekla tiše Jule, zatímco spouštěla Faemu, nejdůležitější součást své malé kavárny. Faema byl kávovar, Jule ho během své italské cesty sehnala v jednom turínském baru. Starý, chromem zářící stroj měl sice již ledacos za sebou, ale pořád ještě fungoval bezvadně a plně splňoval nároky ctižádostivé baristky, kterou se Jule postupně stávala. Káva v *Plážové perle* chutnala jinak. Byla čerstvější, aromatická, vzrušující, prostě lepší než jinde. A celkem nezáleželo na tom, jestli si hosté dali espresso nebo kávu spařovanou přes filtr, jak to v poslední době zase přicházelo do módy. Kvalita Juliny kávy se rychle rozkřikla po celé čtvrti, kde se každých pár měsíců otevírala nová kavárna a někdy zase stejně rychle zanikla. Jule zpočátku používala běžné druhy, ale po určité době se seznámila s mladou Španělkou, která jí vysvětlila, jak a z čeho se skvělá káva má připravovat, a brzy se stala Julinou osobní kávovou poradkyní.

Jmenovala se Maite da Silva a o těch vyhledávaných třeshovitých plodech, které rostou podél rovníku a po pražení chutnají naprosto fantasticky, nebo taky nudně, někdy až nepříjemně, pokud se jejich příprava nepovedla, zřejmě vě-

děla úplně všechno. Jule postupně prohlubovala své znalosti, navštěvovala vzdělávací kurzy, poznávala nové chutě a svým hostům nabízela vybrané druhy kávy od samostatných farmářů nebo malých družstev, samozřejmě pěstované podle zákonitostí trvale udržitelného rozvoje a zásad *fair trade*.

Taková káva ovšem pochopitelně nemohla být úplně levná.

Jule opatrně napěňovala mléko pro starého Francouze, ale pořád musela myslet na hrozící zvýšení nájmu. Nemohla platit tolik, aniž by citelně nezdražila nebo nešla s kvalitou dolů. Ani jedno z toho nepřicházelo v úvahu. Její druhé podnikání, které nazývala zvučným titulem *Sepíšu tvůj život*, se teprve rozbíhalo. Začalo to náhodným setkáním se starší dámou, která si nevěděla rady se stohem zažloutlých dopisů, pomocí nichž se marně pokoušela zrekonstruovat spleť historie své rodiny. Z náhlého popudu se Jule nabídla, že jí pomůže. Ale brzy ji to opravdu chytlo. Za několik týdnů odezdala nesmírně šťastné paní Hinrichsové vázaný spis s pečlivě utříděnými rodinnými vzpomínkami.

Vzápětí následovaly další zakázky. Nadšená klientka se o svou pozitivní zkušenost vzápětí podělila se známými, přáteli a sousedy. Jako první se přihlásil pan Holms, který se narodil před více než čtyřiaosmdesáti lety v Altoně jako ne-manželské dítě a chtěl se dozvědět něco víc o svém otci, kterého v den synova narození umlátili k smrti členové SA. Paní Willemsenová si nevěděla rady s pátráním po osudech své až moc veselé babičky Agathy. Jak se ukázalo, neměla jen tři manžele, ale i slušný počet milenců. Pan Brockmann se stříbrnými licousy se až do důchodu živil jako námořník a nyní měl konečně čas začít se zajímat o svou rodinu. Prakticky ji

neznal, protože vyrostl u jakési vzdálené tety. Spletité osudy a zajímavé příběhy...

Zbohatnout se na tom nedalo, ale Jule pátrání po cizích osudech bavilo. To bylo něco zcela jiného než ony nudné a suše teoretické seminární práce a zkoušky, které jí nakonec definitivně znechutily drážďanské studium. „Naše Jule zase neví, kudy kam,“ prohlásila matka zklamaně, když její dcera před lety nešla ke státnicím z historie a germanistiky. Těžko se smířovala s tím, že ze slavnostní promoce nic nebude.

„Celé roky ses biflovala a dřela a teď to nebude k ničemu?“ Reně Weisbachové se zhroutily naděje. Ona sama pracovala jako fyzioterapeutka a ráda ulevovala lidem od nemocí a napětí. V Drážďanech si vybudovala věrnou a nadšenou klientelu. „Nejdříve ses chtěla vyučit a taky jsi to nedokončila. Existuje něco, co bys dokázala dotáhnout do konce? Nezapomínej, že ti už bude třicet!“

„Začnu podnikat v gastronomii. Odjedu do Hamburku. Chtěla bych si tam otevřít takový menší podnik.“

„A za co, jestli se můžu zeptat?“

„Za dědictví po babičce. Použiju ho jako počáteční kapitál.“

„Ale dítě, to přece měly být peníze na horší časy! A ostatně, jak dlouho u toho hodláš vydržet tentokrát?“

Co by asi matka říkala malému „historickému výklenku“, který si zařídila v zadní části kavárny? Ještě jí o něm nevyprávěla, protože si chtěla být jistá, že to tentokrát bude výjimečně fungovat. Ovšem možná už bylo na čase. Vždyť půltuctu sepsaných rodinných dějin hovořilo samo za sebe.

Ve výklenku měla stůl se dvěma židlemi a taky svůj starý laptop. Na stěně visel historický plán Hamburku z roku 1900. Lidé se tady mohli nerušeně a pohodlně usadit a přednést

jí své přání a představy. Jule by samozřejmě mohla řešerše provádět z pohodlí domova, a taky to často dělala. Výklenek v *Plážové perle* jí sloužil pro jednání s klienty a hlavně jako reklama, bez níž by příliv zakázek pravděpodobně brzy vyschl.

Ponořená do myšlenek sáhla Jule po misce, aby monsieur Pierrovi posypala kávu oblíbenými čokoládovými šupinkami. Náhle se zarazila. Místo tmavě hnědé čokolády plavalo na mléčné pěně pár světlých kočičích granulí.

Jule zase neví, kudy kam.

Pokrčila rameny a natočila se trochu bokem, aby si její stálý host ničeho nevšiml. Mims ji nedočkavě sledovala. Jule všechno vyčila a začala rychle připravovat nové latte macchiato. Hned poté dostala svou snídani i vrtní kočka.

„Vypadáte unaveně, Jule,“ prohodil monsieur Pierre, když mu přinesla sklenici kávy. „A takhle bledou jsem vás taky ještě neviděl. Asi by vám neškodilo pár dní dovolené, měla byste si odpočinout...“

Jako kdyby to nevěděla sama!

Už několik měsíců se pořádně nevyspala a pod očima se jí natrvalo usadily tmavé stíny.

Moje malá Římanka, tak jí říkal Jonas v prvním návalu zamilovanosti. Měl docela pravdu, pokud tedy mohla usuzovat podle podob žen z výpravné publikace o pompejských freskách, kterou jí tehdy daroval. Do týlu jí spadaly oříškově hnědé vlasy, už trochu přerostlé, protože neustále odkládala návštěvu kadeřnice. Měla zelené oči, vysoké čelo, odvážný nos a dokonale vykroužená ústa, která se dokázala rozpustile smát, i když v poslední době se spíše přísně mračila. Vzhledem se opravdu podobala dávným obyvatelkám Itálie. Navíc stačilo jen pár slunečních paprsků a Julina pokožka ihned

získala bronzový nádech. Ale to teď neplatilo, protože na opalování rozhodně neměla čas, i když poslední dny byly na hamburský květen nezvykle slunečné.

„Nejlépe s nějakým milým mužem,“ pokračoval monsieur Pierre. „Taková hezká mladá dáma jako vy – a pořád tak sama. Tomu tedy nerozumím...“

Spíš by mi pomohlo tisíc eur měsíčně navíc, pomyslela si nezvykle zahořkle Jule. To by se mi žilo daleko jednodušeji.

Potřebovala přijít na jiné myšlenky a tak se raději soustředila na dnešní nabídku své kavárny. Na sladkých šnecích domácí výroby, nazývaných v Hamburku Franzbrötchen, bylo bohužel dost vidět, že jsou včerejší. Malé citronové bábovičky už taky nebyly tak nadýchané, jak by měly být. Naštěstí stačila Jule brzy ráno upéct kynutý malinový koláč, který ve vitríně vypadal opravdu dost dobře. Hned potom se vrhla na čokoládové brownies, a i nad nimi se sbíhaly sliny. Cinknutí trouby z malé kuchyně oznamovalo, že jsou hotové i cheesecakeové muffiny.

Zašla dovnitř a vydala je na tác. Musely ještě chvíli chladnout, než je bude moct nabízet hostům.

„Je tady někdo?“ ozval se mužský hlas.

Okamžitě věděla, kdo se ptá. Po pravdě řečeno, vůbec nechápala, proč ten člověk do její kavárny vlastně chodí. Potají mu říkala kverulant, protože si pořád na něco stěžoval. Někdy s ním chodil blondatý kolega, který byl daleko přátelštější a měl vysloveně milý úsměv. Ale tentokrát zřejmě dorazil kverulant sám.

„Okamžik!“ zavolala z kuchyně.

Stál před vitrínou, hlavu s tmavě hnědými vlasy skloněnou trochu na stranu. Pravou tvář měl poznamenanou

jizvou. Podle toho, jak byla vybledlá a zarovnaná, si ji přivodil již před mnoha lety. Černé řasy, modré oči, ostře řezaná brada. Oblečený byl ležérně, jak to vlastně měla u mužů ráda: kožená bunda, džíny, černý svetr. Ale ani díky tomu nebyl sympatičtější.

„Mrkvový dort nemáte?“ zeptal se lehce vyčítavým tónem. „A mandlové rohlíčky tady taky nevidím.“

„Oboje už bohužel došlo.“ Vůbec neměla chuť na podrobnější odpovědi. Ale mohla bych vám doporučit malinový koláč.“

„To je tohle bílo-červené s krémem? Trochu moc kalorické,“ podotkl a pak ukázal na Franzovy šneky. „A co tyhle šneky?“

„Bohužel jsou včerejší.“

Zatvářil se ještě mrzutěji. „A ty malé citronové kousky?“

„Taky.“

Jule to skoro začalo bavit. I když by samozřejmě byla nejraději, kdyby si kverulant odešel vylévat špatnou náladu někam jinam. Zpočátku ho odhadovala na učitele. Věděl totiž vždycky všechno nejlépe. Později ho podle nepatrných spro-pitných pokládala za daňového poradce, ale v současné době se domnívala, že to musí být právník. Pravděpodobně pun-tičkářský státní zástupce, který by nejraději posílal za mříže i neškodné černé pasažéry, a když má volno, nosí koženou bundu, aby si připadal cool.

„Jaké jsou ty čokoládové kousky?“ pokračoval ve vyptávání a trochu se mu trásl hlas.

„Skvělé, ale je to kalorická bomba,“ odpověděla, aniž by hnula brvou. „Malinový koláč je proti nim dietka.“

„I tak si jeden vezmu,“ prohlásil odhodlaně. „A k tomu heř-mánkový čaj. Buďte tak laskavá a přineste mi obojí ke stolu.“

„Ale jistě, ráda.“

Čokoládové brownie a heřmánkový čaj, to je tedy kombinace. Zřejmě mu už v raném dětství odumřely chuťové buňky.

Jule nalila do sklenice horkou vodu a na podšálek položila sáček s čajem. Pak se zarazila a z náhlého popudu zapnula mlýnek, nasypala do sítka přesně odměřenou dávku kávy a pevně ji upěchovala. Zdálo se, že pracuje naprosto automaticky, ale ve skutečnosti si každý úkon musela namáhavě osvojovat – dost často metodou pokus a omyl. Teď už ale věděla, jak má připravit opravdu dobře chutnající kávu. Z Faemy prýštilo perfektní espresso. Jule se rozhodla pro kostarickou odrůdu *Tierras Vulcánicas*, jednu ze svých nejoblíbenějších.

„Ale to jsem si neobjednal,“ protestoval její mrzutý host, když mu malý šálek postavila na stůl k čaji a talířku s dortíkem.

„Já vím,“ řekla Jule. „Jen to vyzkoušejte. Ale nejdřív snězte kousek brownie.“

Skutečně ji poslechl.

„Dohromady to chutná fakt báječně,“ řekl překvapeně.

„Já vím,“ zopakovala Jule a zamířila zpátky za pult. Po několika krocích se ještě otočila.

„Mimochodem, ta káva jde na účet podniku, výjimečně.“

Cítila jeho pohled v zádech. Mezitím už bylo obsazených dalších pět stolů. Musela se začít pořádně otáčet, dopoledne měla totiž většina hostů naspěch. Obsloužila páreček u druhého okna, paní s mopslíkem, chichotající se dívčí trio mířící do školy i obchodníka, který si jako vždy dal espresso vestoje. Na kverulanta si vzpomněla až poté, co donesla monsieur Pierrovi jeho druhé latte macchiato.

Stolek byl prázdný. Místo jako vždy pečlivě odpočítaných mincí ležela vedle talířku desetieurová bankovka. Překvapená Jule ji strčila do peněženky. V tu chvíli se znovu otevřely dveře.

Jen jedna žena na světě vstupovala dovnitř takovýmto způsobem, s rozevlátými ohnivě rudými vlasy, dmoucím se poprsím, několika vrstvami tylových sukní a v oblaku růžového parfému.

„Dobře, že jsi tady!“ usmála se Jule mírně utrápeně na přítelkyni. „Už jsem k tobě chtěla zaskočit. Slyšíš ty trouby posledního soudu?“

„Jaké trouby?“ nakrčila Afrodita nechápavě nos.

„*Moje* trouby samozřejmě. Jsem prakticky v háji.“

Hamburk, červen 1936

Hannes se vrátil. Srdce mi v hrudi tlučé jako vyplašený ptáček. Přijel z Kostariky úžasně opálený! Vypadá dospěle, už to není ten trochu neohrabaný kluk, ale skutečný muž. Připadá mi vyšší než na jaře. Jižní slunce mu ještě více zesvětlilo vlasy. Sluší mu to tak, že skoro až zapomínám dýchat. Už v zimě, když vyplouval s nákladním parníkem na moře, jsem do něj byla neskutečně zamilovaná, a nic se na tom nezměnilo.

Právě naopak.

Všechno ve mně touží po tom, abych se ho konečně mohla dotýkat. Ale ne tím kamarádkým způsobem, jak jsme to jako děti stokrát bezmyšlenkovitě zažívali dole v kuchyni, ale skutečně, jako zamilovaní. Chci cítit, jak mě objímá svými pažemi a líbá pevnými rty na moje ústa. Chtěla bych mu pocuchat ty jeho světlé vlasy, jemně zlíbat víčka a vnímat, jak voní létem a trávou.

Ale ošúná si mě vůbec?

Před chvílí, ve vestibulu ozdobeném květinami, se kolem mne přehnal tak rychle, že jsem se skoro rozplakala zklamáním. Samozřejmě je mi jasné, že má dnes spoustu práce. Jeho matka ho hodně zaměstnávala už jako chlapce, hlavně když měli přijet hosté. Někdy jsem taky pomáhala, už jako malá holka jsem se hrozně ráda pohybovala

pooblíž Käthe Krögerové. Líbí se mi její upřímné chování, každému všechno řekne na rovinu, vyzařují z ní pečlivost a vstřícnost. Je na ní vidět, že pro nás vaří ráda a s láskou. Jídlo pro ni není jen tak nějaká nezbytnost, ale důležitá věc, kterou by si člověk měl užívat a vážit si jí. To jsem se od ní naučila. Často jsem si představovala, jaké by to bylo, kdybych bydlela s ní a Hannesem v jejich útulném, malém suterénním bytě a ne nahore v naší studené velké vile, kde se lidé setkávají jen při podávání kávy, a jinak se každý věnuje jen sám sobě.

Vím, že Hannes má moc práce a musí matce hodně pomáhat. Uždyť otec mu zemřel již před narozením a Hannes přišel na svět jako nemanželské dítě. Ale stejně si se mnou mohl promluvit a ne jen tak krátce kývnout na pozdrav s tím svým neodolatelným úsměvem, který mě jen ještě více zmátl!

Kdybych neměla tento deník, kterému se mohu svěřovat se svými pocity a přáními, asi bych už byla na nejlepší cestě do bláznince. Mamá má taky takový notýsek, do nějž si občas něco píše, když si myslí, že ji nikdo nesleduje. Schovává ho tak dobře, že jsem ho při svých zvědavých taženích po jejím budoáru ještě neobjevila. To jsem si také předsevzala, moje deníky nesmí nikdo nikdy najít. . .

Ten starý, z loňska, jsem nedávno spátla v krbu. Záznamy v něm mi připadaly dětinské a bezvýznamné! Ale tento se stane mým nejbližším důvěrníkem. Budu si do něj otevřeně zapisovat všechno, o čem přemýšlím. I myšlenky a pocity, se kterými se nemůžu svěřit ani přítelkyni Jettě. Nemůžu o nich mluvit ani s milovanou tetou Fee, která bydlí ve vedlejšm traktu naší vily a má to největší srdce na světě. Někdy se mi vůbec neechce věřit, že je opravdu mladší sestrou našeho papá. Oba jsou totiž úplně jiní. On je konzervativní, přísný a ctí tradice. Teta je vstřícná a svobodomyšlná. Ale občas přece jen nastanou situace, v nichž se jasně ukáže, že oba pocházejí ze stejného rodu. Fee je sice o pár let mladší, ale někdy je stejně pyšná a domýšlivá jako papá.

„Jsi Terhovenová, na to nikdy nezapomínej,“ řekla mi, když jsem šla do školy. „Terhovenové se nekamarádí s každým, patří do určité třídy a mají svůj styl. Buď slušná, chytrá, čestná a především skromná. Ale nikdy nezapomínej, že všichni lidé jsou si sice rovni, ale patří do rozdílných společenských skupin. Dávěj vždycky pozor na to, s kým se stýkáš, a pak projdeš životem celkem snadno.“

Teokrát jsem ještě tak úplně nechápala, co tím vlastně chtěla říct. Dnes je mi ale jasné, že Hannes určitě nepatří do onoho okruhu žádoucích osob. A to přesto, že jeho matka už pro naši rodinu pracuje celou věčnost. A jak by asi obstál Malte, můj partner z tanečních, tahající za sebou levou nohu? Jeho rodiče sice v Altoně a Othmarschenu vlastní tři slušně vynášející restaurace – co to však je v porovnání s Terhovenovými, kteří jsou nejen velkoobchodníky s kávou, ale mohou své předky vystopovat až do 18. století?

Rodiče mají o mé budoucnosti jiné představy. Vím to už dávno, i když se o svých plánech baví, jenom když si myslí, že je neslyším. Ale já je přesto už několikrát vyslechla. Podle nich by bylo nejlepší, kdybych si vzala rejdaře nebo bohatého majitele pražurny kávy, ale k zahazení by nebyl ani úspěšný obchodník z dobré rodiny. Hlavně musí mít pořádný majetek. Nějak takhle si překrásná Delia Bernholtová z Brém vzala kdysi za muže o čtrnáct let staršího Friedricha Terhovena z Hamburku. Právě on byl tím pravým, který jí mohl nabídnout bezstarostný život.

City musely ustoupit rozumu.

Tradice byla důležitější než vášně.

Za každou cenu je třeba dodržovat dekorum – jen žádné nepředložené výlevy!

A teď mám být brzy na řadě já a splnit to, co se ode mne očekává. Ale to se spleť a udělali účet bez hostinského!